Tudor Arghezi
Petru C. Baciu
Dumitru Bacu
Ion Barbu
Eugen Bălaşa
Lucian Blaga
Valeriu Cârdu
Aron Cotruş
Alberto Crespo
A.G. Delafantanele
Radu Gyr
Karl Haushofer
Viorica Lăzărescu
Demetrius Leontieş
Virgil Mateiaş
Al. Silistreanu
Ion Tolescu

Culegem din mormântul tău lumină

IMAGO

CULEGEM DIN MORMÂNTUL TĂU LUMINĂ

CULEGEM DIN MORMÂNTUL TĂU LUMINĂ

Antologie realizată de dr. Flor Strejnicu

EDITURA
IMAGO
SIBIU, 1999

DTP: IMAGO

ISBN 973-9213-50-2
© Flor Strejnicu, 1999

Predoslovie

Acum un veac, Voievodul Oştilor Îngereşti, Arhanghelul Mihail, cu urechea pe inima poporului român, ascultându-i rugăciunile, i-a trimis acestuia, pe drumul către Hristos, un Înainte-mergător: Corneliu Zelea Codreanu.

Deşi a vieţuit numai între anii 1899 şi 1938, Căpitanul "*nu e un capitol închis de istorie, ci o realitate* ***hic et nunc*** *care îşi manifestă prezenţa activă în Legiune [...]. El nu poate fi îndepărtat din preocupările noastre zilnice, venerându-l numai ca figură istorică, cum se întâmplă cu toţi marii bărbaţi care au săvârşit fapte de seamă în viaţa unui Neam. Căpitanul nu e o realitate a trecutului; el îşi afirmă prezenţa constantă în acţiunile noastre"*(Ion Mării).

În acel **sfârşit de Noemvrie**, acolo **în pădurea Tâncăbeşti**, unde **veghea Estera, i-au frânt grumazul cu odgonul, în ritual talmudic.** Unde eşti tu, **Fătfrumos**? se întreba poporul român, sperând că nu a plecat dintre noi. "*Rareori în istoria creştinismului modern au fost răsplătite cu mai mult sânge posturile, rugăciunile şi credinţa oarbă în atotputernicia lui Dumnezeu"*(Mircea Eliade).

Dar, "*deşi el nu mai e cu trupul între noi, nu e mai puţin viu între noi. E un adevăr pe care oamenii străini de universul nostru legionar nu îl pricep. Căpitanul e viu în mijlocul nostru nu în sens speculativ şi teoretic, nu pentru a întrebuinţa un anumit fel de a vorbi în raport cu cei dispăruţi, nu ca o imagine, simbol sau expresie, ci viu pe plan sufletesc în sens concret, viu ca forţă spirituală care ne domină şi ne*

copleşeşte, ne smulge din apatie şi ne antrenează în luptă"(Ion Mării). E adevărat că *"după moartea lui ne-am simţit mai singuri"*(Constantin Noica). Dar "*cu excepţia lui Isus, nici un mort n-a fost mai prezent între cei vii*"(Constantin Noica).

Poeţii, barometru al durerii şi sensibilităţii, şi-au înmuiat pana în sângele jertfei, exclamând că, "*de-acum înainte, vremea se măsoară cu osemintele lui"*. Din grădina liricii autohtone şi străine închinate Căpitanului, poeziile care urmează sunt doar un mic buchet. Şi fiecare dintre ele este completată de o profeţie a acestuia. Prin *Culegem din mormântul tău lumină!* - sărbătorind Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu - marcăm de fapt momentul revigorării creştine a poporului român.

dr. Flor Strejnicu

Notă asupra ediţiei

Selectarea poeziilor cuprinse în această microantologie nedreptăţeşte mulţi alţi poeţi români şi străini. Iniţiatorul şi îngrijitorul ediţiei a apelat la propriul "subiectivism" estetic.

Cu toată frumuseţea versurilor cântecelor legionare, ele, fiind mult prea cunoscute, nu figurează în această carte.

În transcrierea poeziilor s-a ţinut seama de ortografia actuală, păstrându-se însă nealterate formele lexicale specifice autorilor.

Ordinea poeziilor selectate respectă, în măsura în care acest lucru este posibil, cronologia evenimentelor care le-au provocat sau la care se referă; aşadar, nu s-a avut în vedere data apariţiei textelor, precum nu s-a luat în considerare gruparea lor pe autori.

Citatele, într-un fel complementare versurilor, au fost alese în speranţa că vor invita la citirea literaturii legionare pe cei dezinteresaţi până acum. Oricare dintre acestea, profeţii ale Căpitanului, poate fi raportat la timpul în care, atât de nesigur, trăim. Volumele utilizate pentru extragerea citatelor sunt: **Pentru Legionari,** Timişoara, Ed. Gordian, 1993; **Circulare şi manifeste,** ed. a V-a, München, Col. "Europa", 1984; **Cărticica Şefului de Cuib**, ed. a 12-a, München, Col. "Europa", 1987; **Însemnări de la Jilava,** ed. a IV-a, München, Col. "Europa", 1994.

În cazul în care sunt vizate apariţii în presa timpului, periodicele în cauză au fost menţionate la locul cuvenit.

Această carte, ca şi multe altele, nu ar fi putut vedea lumina tiparului dacă editori neobosiţi ai exilului nu păstrau, multiplicau şi răspândeau comorile clasicilor legionari.

Dintre aceştia, domnilor Traian Popescu, Ion Mării şi Traian Golea li se cuvine întreaga noastră recunoştinţă.

F. S.

Mormântul Căpitanului

De-aci-nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
şi Veacul care curge peste ţară
începe din cenuşa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ţi moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Înviere,
prin tine luminăm de Veşnicie.

Prin tine bem, setoşi, din Mântuire
Prin tine doar, ne-am curăţit de sgură...
Isvor ne eşti şi cină şi zidire
Şi patrafir şi cuminecătură...

Eşti azima pe care-n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către zări de miere,
eşti perna pentru tâmpla fumegândă.

Eşti ruga Ţării pentru biruinţă,
mistria noastră-n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credinţă...
Mormântul tău e viaţa noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită,
şi umbra ta, prin smirnă şi balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
şi ne preschimbă-n torțe şi în spade.

Cu duhul tău - mireasmă de grădină -
ne miruim sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
şi ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
şi-l punem pe vechi răni de închisoare;
şi rănile din noi tresar şi cântă,
se fac medalii şi zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu paşi uşarnici,
la groapa ta, mişeii şi viclenii,
şi se vor bate-n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
şi duhul tău, țâşnind din Veşnicie,
într-un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!

Radu Gyr

Vor trimite să ne prindă şi să ne omoare. Vom fugi; ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă vom fi desigur, răpuşi. Căci noi vom fi puțini, urmăriți de batalioane şi de regimente româneşti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru al tuturora va curge. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc, şi cel din urmă. (...) Moartea noastră în modul acesta ar putea aduce acestui neam mai mult bine, decât toate sforțările zadarnice ale vieții noastre întregi. Neputând învinge în viață fiind, vom învinge murind.

Pentru Legionari, p. 312.

Țara

uite-i!...
arşi de soare, aspri, -ndrăzneți,
crainici iuți ai unei noi vieți...

ca pintre fulgere, prin furtuni, pe sub grindini,
vin voinicește de pretutindeni:
pădure mișcătoare de goruni nebuni,
oaste făcătoare de minuni,
cu vrere năpraznică, vie
de-atotputernicie...

feți-frumoşi ai unui nou noroc,
cresc sprinteni, s-oțelesc, se răscoc,
sub ceruri de plumb şi de foc...

în foamea-i de faptă şi infinit,
țara cu trup tâlhărit,
cu inima arsă, -
dârză, mănoasă-i revarsă:
puhoi spre -mpotriviri,
peste porunci de sbiri,
spre încleştări ce-i adastă
pe cea mai înaltă creastă...

rupți de străbuni, de părinți,
cu vreri, cu paşi fierbinți
calcă prin timp, biruindu-l
cu truda, cu-ndrăsneala, cu jindul...

sub paşii lor iuți de-avangarde,
piatra, pulberea scapără, arde
şi drumuri de foc se rup, împărățeşte,
spre-un aspru destin ce se-mplineşte...

tabere cresc, - veacul să-l clatine,
peste tânguieli împietrite în datine...
tabere cresc-vaste cetăți,
peste gemete şi strâmbătăți,
peste schilave răsmeriți de-altedăți,
peste-ntinderi de plecate capete,
peste putrede robiri ce-ncep să scapete...

prin ierburi ca de cuie,
tabere, puterea năprasnică, şuie,
şi-o suie,
pe muntele învins, despicat,
pe care-l calcă, neîncetat,
mers apăsat,
mers încruntat
de-opincă năzdrăvană şi bocanc ferecat...

fruntea se-nfrățeşte cu palma...
flăcăi de bronz, în arşiți, deavalma
țâşnesc, în cete; cu sârg neînfrânt,
ca din fund de pământ,
ca din piatră,
spre-o nouă, veşnică vatră...

le simți dârjenia, din ochi, din falcă,
din felul cum calcă...
din patima lor aspră și idolatră,
din pumnii de piatră...
din foamea lor grea
de cer și de mâine...
din mersul lor: roib fără frâne
spre-un uriaș altceva...
sprintene sape
și târnăcoape
schimbă trândave alvii de ape...
le-năbușe răsmerița, ce crește-potop...
le vindecă mersul zănatic și șchiop...
pe urme de bălți cu ape schiloade,
slobodă, glia fierbinte dă roade...
ca-n basm, biserici cresc
din vis tineresc...
sună altfel, prin veac,
toaca peste satul sărac...
sună,
răsună-a furtună
ca o goarnă nebună,
mereu,
peste inima neamului meu,
peste zilele neamului meu...

cu foame de lup
drumuri noi rup,
adânc, pân' departe,
peste stâncile moarte...

meșteri,
în repezi, năvalnice creșteri...

ținte
dincolo de zarea ce minte,
dincolo de blid și cuvinte...

nu-i furtună nebună,
nu-i ploaie de foc,
să-i oprească pe loc...
să-i oprească pe loc...

dârjenie fără-nfrângeri
de flăcăi-îngeri,
gata să treacă, așa la noroc,
prin gloanțe, prin apă, prin foc,
să mute munte după munte,
s-aprindă, să treacă în frunte,
să-nfrunte -
răsmerițe crunte
și nenoroc...

aceleași porniri îi adună:
oaste de gând și furtună,
cu flintele, gata-ncărcate,
pentru cazne vechi și strâmbătate...
cu svelte,
darnice și ucigașe unelte,
din care țâșnește și crește-ndrăsneață -
o nouă viață...

cerul, într-o zi,
împărățește va răsplăti
nemărginita lor învolburare,
vrerea și dârjenia lor fără hotare:
stâncile ce-azi pașii li-i rod,

împărățiile de nisip și de glod,
ca mâine da-vor rod...

pașii lor semeți, în glia grea,
urme fierbinți vor lăsa,
urme de foc vor lăsa,
drumuri năpraznice de mergere vie
spre slavă și-mpărăție...

din mulțimile oarbe unu s-alege...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoșe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ...

veacul, sub trăsnete, în sbatere grea,
îi zice cum vrea,
îl botează cum vrea...

la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
și lângă-o inimă mai bună ca o pâine: -
cruzimi de tigru, auziri de câine...

noua lui limbă
fața țării o schimbă:
grâul crește mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se-mbracă-n mușchi mai tari ca de-oțel...
pentru o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă-n luptă...
bătrânii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască
să steie drepți la vorba lui împărătească...

pușca, tunul, tancul, cu botul în tină
i se închină...
pacea-i mai pace, războiul-mai crunt...
pentru el sunt toate-așa cum sunt...
ochii lui cu mii de uitături deodată
străfulgeră și scoală în picioare țara toată...

se năruie tot ce-i putred și rău
sub furtunile destinului tău,
pentru tot ce prin timp va rămâne,
țară cu altă față,
țară ce crești îndrăzneață,
peste glod, peste ceață,
peste azi,
peste mâine,
peste marea nesfârșită de capete,
ca un soare ce n-o să mai scapete...

îndrăzneți
de alte-ndrăzneli...
supuși-rebeli,
crâncen biciuiți de sârg și fierbinți,
beți
de alte poveți,
cu vreri ca pentru mii de vieți,
cruzi pân' la uitare de sine,
pentru-un îndărătnic pas spre mai bine, -
vom alege, vom bate mereu,
drumul cel mai lung și mai greu,
pân' ce-om simți că opinca răbdării se crapă,
pân' ce-om vedea că urmele-n veac și le sapă
cu opinca la fel,
bocancul nostru putred, rebel...

pân' ce-ntr-o zi,
spre zările aceluiaşi ţel,
pe creştete ni s-o topi,
de zăduful bătăliilor, - casca de-oţel...

ieri: - stârv...
mâine: - sângerări pe munţii aspri până-n vârf,
fără sudălmi, fără scrâşniri din dinţi,
cu genunchi de fier, cu tălpi fierbinţi...

pentru fâşiile de trup, rămase-n colţii ştirbi şi goi
ai stâncilor pe care crâncen le-am învins,
nu ne-om uita, cu ochii făr' de nădejde, înapoi,
n-om îngălbeni, înspăimântaţi de necuprins...

cu privire aspră, caldă, îndrăsneaţă,
vom privi prăpăstile, în faţă...
şi pe marginile lor, colibe ne-om clădi
din ceaţă şi din treceri iuţi de vijelii...

în fiecare nouă dimineaţă,
fi-va mai aspră şi mai semeaţă,
foamea fierbinte
de-a răsbate -nainte
spre piscul cel mai ascuţit, mai nins,
pe care încă pas de om nu l-a atins...

în trăiri tot mai aprinse, tot mai vii,
zi după zi,
vom stăpâni din nou, din nou vom cuceri,
- în împotrivirile ce hârăie şi latră -
cu vrere sălbatică, oarbă:
fir de iarbă după fir de iarbă
şi piatră după piatră...

a sorţii poruncă
mantauă de flacări pe umeri mi-aruncă...
spintecă veacul - flamură ruptă –
năpraznicu-mi chiot de luptă...

crâncene pofte mă pradă, mă muşcă...
când, peste anii-mi lacomi şi netrebnici, într-o zi,
m-oi poticni,
m-oi prăbuşi
mâna vreau să-mi împietrească pe puşcă...

te-oi cânta, te-am cântat,
prin veacul de furtuni spintecat, -
pas de bocanc ferecat,
în piatră lăsat, tăiat,
pe unde-am călcat,
pe unde-ai călcat!..

în arşiţa de-amiazi
creşte aspru mâine peste azi
şi peste mâine:
drumul de furtuni ce ne rămâne...

paşi uzi...
de-abia i-auzi...
mii de spinări, de tălpi, pe schele...
şi cutezanţe, pe căi fără număr...
cot la cot
cu-oţelul lor tot,
cu cerul pe umăr,
trece, în marş zdrobitor,
cu veacul aprins sub picior:
oaste năpraznică, sprintenă, verde,

ce nici o bătălie nu pierde...
.....
ce negustori de gând mişelnic
şi de vorbe rele,
hulit-au visul furtunos al patriei mele?!...

îşi uită de pâine, de apă,
de truda ce inima şi palma li-o crapă...
vrerea flămândă, nebună, ce-i mână
şi răgaz nu le lasă, -
li-e singura stăpână
şi-mpărătească...

milioane de paşi din genunchi de oţel
samănă la fel,
cu dărnicie după el,
prin timp ca printr-o verde iarbă-naltă,
oricare din aceşti vremelnici inşi,
solari şi neînvinşi,
ce cresc sburdând pe şes, pe munte, laolaltă...

pentru orice straşină valahă - nouă ori străveche, -
unde-i pasărea măiastră: vorba fără de pereche, -
poduri să ne-arunce peste vreme, peste zare,
peste prăpastia cea mare?!

unde-i pasul mândru şi buiac,
drum să bată într-o ziuă ca-ntr-un veac,
într-un sălbatic salt
spre-nalt,
să răsbune dintr-odată, mersul nou de foc,
atâtea şi atâtea şovăieli şi putreziri pe loc?!

sus frunţile, cosaşi uriaşi!...
coasele-n zădufurile ce ne răscoc,
să pară, pe cer, curcubee de foc...

străfulgeră ciocan!...
isbeşte, târnăcop!...
flacări să-ngrop,
să desgrop,
sămânţă de foc,
de foc şi noroc...
din orice grăunte
să crească - un munte...

isbeşte năpraznic piatra mişea,
scântei să ţâşnească din ea,
fulger să ne fie, soare ori stea,
pentru truda cea mai grea...

flăcăi dârji, pe brânci,
drum spintecă-n stânci
către cea mai bună, mai izbăvitoare pâine:
către ziua de mâine...

pumni se desfac, se închid fierbinte -
frunze roşii pe unealta ce nu minte...
creşte în ei, se frământă mereu:
soartea năprasnică a neamului meu...

paşi... paşi...
sprinteni, mărunţi, uriaşi...
paşi adunaţi, împletiţi într-o zi
ca-n ajunul unor crunte bătălii
într-un lunatic marş, nebun apăsat,
spre zări sub care încă nimeni n-a călcat...

de-o fi fulgerat să scapăt,
printre chemări de goarne,
mâine-poimâne, -
cine-o rămâne,
puşca s-o joace,
cazmaua s-o-ntoarne?!
cine va duce dornic, fierbinte,
peste zări înainte,
dârz, dacicul drum până la capăt?!...

latră cazmale de-a valma...
tresaltă inima, sângeră palma...

trudă mută, trează, surdă,
la temelii de lumi ce se-mburdă...
un veac putred se-ncurcă, se clatină...
trude preschimbă-se-n lege, în datină...

nainte!...
nainte!...
vrerea iuţeşte braţul fierbinte...

pentru primejdii noi, bocancii vechi mi-i ferec...
creşte peste mine, peste timp şi-ntuneric
sub fulgere - un mâine feeric...

troiţe,
poduri,
fântâni
cresc svelte din tinere mâini,
în zile ca-n lungi săptămâni...

ţara a cui e?!
timpul al cui e?!...
cine ne bate braţele-n cuie?!...

nainte!
nainte!...
trece fierbinte...
cade, se scoală şi-aleargă spre faptă,
calea cea dreptă...
brânca se strânge brusc ca pe-o puşcă,
pe unealta ce se smulge şi muşcă...

zi de zi,
săptămâni,
an lung după an,
ne-nfrântă se sbate, sporeşte, asudă,
cu milioane de genunchi şi de mâni,
cu milioane de muşchi şi plămâni:
truda zăludă,
izbânda zăludă.

cu-ndărătnicie făr-de hotare,
bate mai aspru, mai tare,
bate ciocan năzdrăvan,
din graniţă-n graniţă să se audă,
ţara uimită să te audă!..

vârtos, voiniceşte,
isbeşte!...
isbeşte, ciocan năzdrăvan,
piatra să geamă, să se-nspăimânte,
fierul să-mproaşte flacări, să cânte
izbânzile muncii ne-nfrânte!...

punţi peste munţi,
pod lângă pod,
peste ape ce rod...

dârz, drumuri desnod
prin piatră, prin glod, -
pentru norocu-ți, năvalnic norod!...

peste gropi de trufaşi arândaşi,
peste gropi de tâlhari cămătari, -
plugule, tot mai aspru să ari,
peste pustiu să nu laşi,
bruş nezdrobit să nu laşi!...

peste mişelnice morminte de hoți,
de hoți şi netoți,
ară adânc, adânc cât doar poți!...

căci e pe drum,
un plugar cum altul nu-i să-i semene...
după-al cărui pas ogor sălbatic n-o rămâne...
plugarul năzdrăvan ce va ara prin foc şi prin scrum,
cu pas de fulger, cu brațe de cremene...
plugarul - împărat, de mâine...

pâine ca de piatră...
lenea străveche-i latră...
strigoi fără nume şi vatră,
din scârnava lor şatră,
îi hulesc, îi latră...

pentru drumuri noi ce-n stânci se rup,
uită-ți foamea de lup!...
uită-ți de tine, trup!...
pentru-ale zilei de mâine cântece
uitați-vă foamea sălbatică, - pântece!...

strânge-te-n trăiri tot mai iuți, tot mai vii,
năprasnică sete de-a stăpâni!...
nestăvilită năvală
de vrere imperială!...
paşi de sudoare uzi...
prin pulberea clipei i-auzi...

ciocanul cântă
în pulpa stâncii când se împlântă...
latră cazmale, de-a valma...
plouă fruntea, sângeră palma...

veacul călit, frământat,
şti-va pe unde-am călcat...
țara, peste vremi, aduce-şi-va aminte
de urma noastră fierbinte...

nu-i lege, nu-i fărădelege
gândul la ochi de-acum să ni-l mai lege...
nu-i furtună aspră să ne-ntoarcă-n gât
vorbele ce-n noi dospit-au atât...

ca un lunatic orb, pe-un flaut,
prin beznele mele, te caut,
te caut:
cuvânt fără samăn, între cuvinte multe,
când te-oi urla, - dumnezeiască pradă -,
țara toată în genunchi să cadă
şi, cu pumnul pe armă, să te-asculte...

timpul al cui e?
al cui e?
cine ne bate brațele-n cuie?

ce ne-nțeles, neghiob nenoroc,
putea-ne-ar vreodată opri iar pe loc:
paşii de foc
gândul de foc?...

vremea uriaşe, izbăvitoare biserică,
de blid şi şovăieli îi desferică...
din aceleaşi străvechi, oloage cuvinte -,
sprintenă,
nouă,
fierbinte,
îi îmbrânceşte-nainte –
o altă limbă...

țara se şterge la ochi şi paşii şi-i schimbă...

Aron Cotruş

Să nu se uite că noi, poporul român, stăm aici pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu şi binecuvântarea Bisericii creştine. În jurul altarelor bisericilor, s-a aflat adunată de mii de ori în vremuri de bejenie şi restrişte, întreaga suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copii şi bătrâni, cu conştiința perfectă a ultimului refugiu posibil. Şi astăzi stăm gata să ne adunăm, - poporul român -, în jurul altarelor ca-n vremuri de mari primejdii, pentru ca îngenunchiați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cărticica Şefului de Cuib, p. 55.

Închinare

Un gând umil s-a ridicat spre tine,
Sfios, ca ciocârliile spre soare,
Căci tu ne-aduci credința în mai bine
Și vorba ta-i o sfântă sărbătoare.

În tine se-ntrupează năzuința
Pe care toți eroii o purtară:
Să cânte-n largul zării biruința,
Învingători și liberi, ori să moară.

În tine-și văd bătrânii tot avântul
Ce-l trâmbițau cu drag în largă zare:
Prin tine se răzbună tot pământul
Și înflorește România Mare.

Umilu-mi gând s-a ridicat spre tine,
Să-ți dea prinosul dragostei de frate,
Căci tu ne-aduci credința în mai bine
Și-n tine ni-s nădejdile-ntrupate.

Viorica Lăzărescu

Mișcarea legionară, înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, este o școală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou.

Cărticica Șefului de Cuib, p. 66.

Haiducesc

Dlui Corneliu Codreanu

S-a deşteptat în mine dorul iară,
De-a hoinări ca-n vremuri prin păduri,
Cu ochii aţintiţi spre munţii suri,
Cântând din frunză-n fiecare seară.

Hai, murgule, să ne pornim prin ţară,
Netemători ca voinicii panduri,
Ca doi haiduci cu prăzile-n coburi,
Prin luncile pustii cu frunză rară.

Acelaşi dor s-a deşteptat în mine,
Să rătăcesc pe câmpurile pline
Cu flori de sânziană şi cicoare.

Să uit amarul vieţii care doare,
Să chiui şi să strig moldoveneşte,
Cântând ca-n vremea veche, haiduceşte.

(1931)

A.G. Delafantanele

Nu există biruinţă fără unitate. Şi nu există unitate fără disciplină. De aceea neamul nostru va trebui să condamne şi să considere ca acţiune vrăşmaşe orice abatere de la şcoala disciplinei, ca pe ceva care-i periclitează biruinţele şi viaţa.

Pentru Legionari, p. 324.

Zări verzi

Neistovit. Străfulgerând. Şi neînfrânt.
Frământ
În teascul gândului de dor şi foc
Icoana desenată-n veac de ape -nvolburate
Şi deslușesc o țară mândră, de noroc.
În glasul undei frământate.

Şi chem să cânte-n zări cu mine şi cu țara toată,
Feciorii toți un "Ştefan Vodă al Moldovei".
Ridică ochii urgisită gloată,
Să-ți torn durerea-n jarul slovei!

Ridică ochii-n zările străfulgerate de minuni,
Să vezi cum creşte mândru chip de Căpitan.
Ridică-ți ochii, țară, bucuria să-ți aduni
Cântând în slava luminatului Codrean!

Că învierea neamului porneşte-n primăvară,
Se-aud cohorte verzi cum tropotesc în zare.
Din lacrimile tale, țară, țară,
Vom împleti cununi de bucurii legionare.

Valeriu Cârdu

A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; că viața noastră nu se termină aici, la aceşti aşa de trecători 60-70 de ani; ea se prelungeşte dincolo; că ne vom întâlni iar cu cei dragi ai noştri şi nu ne vom mai despărți niciodată.

Că vom învia din morți în numele lui Hristos şi numai prin Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit.

Însemnări de la Jilava, p. 42-43.

Corabia verde

Corabia se frământă şi se răsuceşte
în lupta cu valurile ce-o izbesc tâlhăreşte
şi apele cresc ca din hău năsdrăvane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Învinsă o clipă, sub valuri se pierde
parcă de-a pururi, corabia verde
năprasnic muşcată de uragane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Prin potopul ce zălud o răstoarnă,
s-aud prin văzduh ca o goarnă,
peste-ale mării nesfârşite noiane,
poruncile tale de proroc, Căpitane!

Şi iat-o, deodată se-nalţă semeaţă,
iarăşi Crăiasă peste timp, peste ceaţă,
peste-ale apelor titanice toane,
corabia ta verde, Căpitane!

Zănatec aleargă prăpădul pe ape,
tot mai aproape şi mai aproape,
dar duhul mai tare-i ca-ale mării prigoane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Gata cu toţii să murim în picioare,
pe marea aceasta ce crâncen ne doare,
spargem talazuri, înfrângem bulboane,
cu gândul la tine, o, Căpitane!

Lupta e cântecul şi biblia noastră,
holde vor creşte de samulastră
din cremenea oarbă, din pietroase mormane
şi din sângele nostru, o, Căpitane!

Moartea însăşi de-ar sălta pe punte,
sărire-ar fulgeriş cine s-o-nfrunte,
printre mii şi mii de uragane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane,!

Aron Cotruş

A înviat Hristos. Aşa va învia şi dreptatea neamului românesc. Dar pentru aceasta se cere ca fii de-ai lui să bată drumul pe care a mers Isus; să li se puie pe cap coroană de spini, să urce Golgota în genunchi, cu crucea în spate şi să se lase răstigniți.

Legionari, fiți voi copiii aceştia.

Pământ strămoşesc, 15.04.1928.

Nunta neamului

A fost o zi ca-n basme de senină,
La nunta neamului, cu Crezul tău...
S-aprinse focul sacru pe Rarău
Şi-n tot bordeiul a intrat lumină...

Din patru vânturi, oaspeți au sosit,
Să stea la masa mare, lângă mire,
Căci el i-a scos, c-o falnică privire,
Din glodul existenței - spre zenit...

Nicicând Românul n-a fost mai acasă
Pe glia lui, în strai de sărbătoare...
Nicicând n-a fost a nuntă mai frumoasă,

Spun, cu evlavie, povestitorii.
Era atâta răsărit de soare,
Că s-au ascuns, în toată Ţara, norii!...

Demetrius Leontieş

...minorităţile nu prezintă un pericol pentru libera desvoltare a poporului român. Ele pot reprezenta o incomodare, care nu este însă suficientă pentru a determina în contra lor măsuri de apărare; cel mult ar putea reprezenta un pericol pentru Stat în cazul unui război cu naţiunea lor de baştină.

Programul şi caracterul general, Cluj, Ed. Cartea Românească, 1931, p. 9.

Profeţia din Dobrina

Vor năvăli, de dincolo de Nistru, unii
Sub semn de seceră şi de ciocan.
Atunci, vom sta cu faţa la duşman
Şi-om apăra pământul şi străbunii!

Dar vor veni apoi să ne omoare,
Pe rând, batalioane româneşti...
Vom fi ucişi de gloanţele frăţeşti,
Iar Neamul va intra în închisoare...

Va fi discursul nostru cel din urmă
Şi cel mai aprig pe acest pământ,
Când peste Neam - ca pe-o amorfă turmă -

Va pune jugul, bestia de pradă...
Va fi cuvântul celor din mormânt,
Ce-au cutezat să lupte şi - să cadă!

Demetrius Leontieş

De vor intra trupele ruseşti la noi şi vor ieşi învingătoare în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecinţele? Inutil a le discuta!

Circulări şi Manifeste, p. 75.

Refugiul pe Rarău

Suişi în munţi... La subsuori o pâine,
Pe umeri o desagă de dureri...
Te-ncovoiau prigoanele de ieri
Şi te rodea neliniştea de mâine...

Doar el părea că ţi-a rămas în viaţă,
Când dregătorii ţării te-au vânat...
El, ce te-a strâns din drum şi-mbrăţişat,
Rarăul, cu priveliştea-i măreaţă!

O generaţie striga spre cer
Prin ochii tăi, loviţi de infamie,
Ce căutau în zare un ungher,

Să-ţi mângâi visurile dărâmate
Şi trupul chinuit în sfânta glie,
Cu gândul la o rază de dreptate...

Demetrius Leontieş

Legionarii şi legionarele trebuie să ştie că nu este vrăşmaş care să biruiască în contra postului şi a rugăciunii.

Circulări şi Manifeste, p. 271.

Tabăra de pe Rarău

Te văd, ca ieri, pe coama de Rarău,
Când, în amurguri, toaca de la Schit
Bătea intrarea-n orele de mit
Şi se roteau feciorii-n jurul tău...

Din fluier îi zicea Posteucă iară
Şi povestea Biceagă cel şegalnic,
Cu Lauric, spadasin temut şi falnic,
Macrin făcea doctrină legionară.

Cu Ilieş priveam mândreţea toată
De aprigi legionari bucovineni,
Ce au pornit din umilita gloată

Să-şi dea tribut de luptă legionară.
Cu braţe de plugari şi de codreni,
Au început să facă-o nouă ţară!

Demetrius Leontieş

Toți credeam în Dumnezeu. Nu era niciunul ateu printre noi. Cu cât eram mai încercuiți și mai singuri, cu atât preocupările noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu și spre contactul cu morții noștri și ai neamului. Aceasta ne dădea o tărie invincibilă și o seninătate luminoasă în fața tuturor loviturilor

Pentru Legionari, p. 302.

Așa ți-au frânt grumazul, cu odgon

Așa ți-au frânt grumazul, cu odgon,
În ritual iudaic și mason...
Și peste tine șapte tone-au pus,
Să nu te fure, au spus, ca pe Isus...

De-atunci la noi cu fiece mormânt
Se-nalță munții fremătând,
Și crește pruncul legănat la sân
Ca frunza-n creanga codrului bătrân...

Ca freamătul pădurilor adânci
Inima ta se-nalță-n noi de-atunci...
Că-n piepturile noastre bate

Lumina morții tale-ngemănate
Cu busuiocul sfânt de la icoane
Mireasma jertfei tale, Căpitane!

Ion Tolescu

Ţara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalţe şi să înfrunte pe cei care îi pregătesc mortea. Toţi cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naţionale au datoria să ceară şi să impună scoaterea politicii româneşti interne şi externe de sub influenţa şi comanda masoneriei, comunismului şi iudaismului.

Este singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului.

Scrisoare din 5 noiembrie 1936 către Carol al II-lea

Noemvrie

Foaie udă, mătrăgună-
picurii prin fagi răsună.

Văgăuni şi scorburi cască,
umbre doar mai vin să pască.

Fauni vechi şi roşcovani
scâncet dau sub bolovani

şi pe căile amiezii
se pătrund de neguri iezii.

Se aştern prin adăposturi
zile moarte, stinse rosturi.

Rod al inimii, de apă,
creşte lacrima-n pleoapă.

Am pierdut, vai, ce-am pierdut?
Vatră caldă, drum bătut.

Am pierdut soare şi lună
Golul cine mi-l răzbună?

Lucian Blaga

Dacă pentru politician politica înseamnă o afacere, pentru legionar politica înseamnă religie.

Cărticica Şefului de Cuib, p. 75.

Fătfrumos

Unde-a plecat, călare, Fătfrumos,
De nu se mai zăreşte nicăierea,
Oricât şi-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar pogorî luna de jos?

Munţii pustii, cu piscurile cată
Mâhniţi, din cer, în valea de granit,
Ca să-l mai vadă, cel puţin o dată,
Viu dacă-i viu, sau mort de-o fi murit.

Cântecul lui, de care ţara toată
Era învăluită ca-ntr-un vis,
De sta şi ochiul şoimilor închis
În ascultare, s-a oprit deodată.

S-a rupt din codri, s-a pierdut din şes
Şi, goală ca de suflet, tristă, ţara
Nu mai găseşte parecă,-nţeles.
De ce e ziuă şi se lasă seara.

Fluierul lui cânta şi-n cingătoare,
Şi zeci de sate albe, fermecate,
Cu sute de feciori şi de fecioare,
Îl ascultau doinind pe înnoptate.

Se deşteptau cu doina lui, în zori,
Se-ndrăgosteau la cântecele sale
Şi se simţeau logodnicii uşori
Şi mai frumoşi, călcând în iarba moale.

Împrietenit cu cerbii şi mistreţii
Şi nins de fluturi jucători în cete,
Jivinele-l priveau ca nişte fete
Şi cu sfiala dulce-a tinereţii.

Unde-a plecat că n-are nimeni ştire
Fătul-Frumos, cu negre plete grele,
Cu ochi albaştri, plini ca de mărgele,
Şi cu sprânceana-n jurul lor subţire?

A coborât din munţi, pe stânci, călare,
Şi patru nopţi a scăpărat pământul,
De subt copitele nerăbdătoare
Ce s-au luptat cu cremenea şi vântul.

Şi luându-şi fluier, însă şi săcure,
Şi arme grele,-n mâna lui uşoare
Trecu, ca o săgeată prin pădure,
Şi ca un fulger purtător de soare.

El străbătu întreaga ţară
Iar Dunărea nevrând să-i facă loc
O spintecă, sburdând, pe la mijloc
Cu pieptu-n unde şi cu coifu-afară

Şi s-ar fi zis că negrul armăsar,
Cu nările suflând la faţa apei,
Pe Dumnezeu îl duce, sau, măcar,
Pe un trimis al lui Traian şi-al Papii.

Neamul ursuz din ţărmul de subt lună,
Neam trist, urât, şi hâd şi sângeros,
Ameninţase doinele lui Fătfrumos,
Mândria lui şi voia lui cea bună.

Iar Fătfrumos, oprindu-se din cânt,
Simţi, din sânge, flăcări că se-adună,
Şi-n glas, în vorbe,-n pâine şi pământ,
Dogoarea cerului străbună.

Şi o lumină nouă-n viaţa lui,
Şi o chemare din Tării şi noapte -
Şi-n toate glasul nu ştia al cui,
Şi un îndemn de semne şi de şoapte

Nemaiştiute, nemaiîncercate
Ce se iscau şi se topeau în salbe,
Că lua văzduhul chipuri aripate
Şi se-ngroşau într-însul finţe albe.

Se ridicau talazele mari de mare,
Frunza suna ca zalele, şi-o zare
Era ca o tipsie izbită de săgeţi.
Murmur de fier şi şuier de urale,
Într-o urzire crâncenă de vieţi,
De lănci împiedicate în zăbale.

Acum, s-a dus duşmanul să-l răpuie;
Ori să-l înece-n sânge şi-n vâltoare,
Ori bezna lui zidită să descuie -
În stare şi de milă, dar şi de necruţare -

Cum va voi, căci vrednicul urmaş
Al lui Ştefan şi Ţepeş împreună,
Ridică şi altare din stei pentru vrăjmaş
Dar şi ţăpoaie-nalte, cu proţăpirea bună.

Tu, Ţară,-aşteaptă cântecele iar
Să se strecoare-n ramuri liniştit,
Din răsăritul mare-n asfinţit,
De la hotar, până-n hotar.

Tudor Arghezi

Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la "ideea de complot" sau "lovitură de stat".

Circulări şi Manifeste, p. 123.

Noi suntem contra acestui sistem. Ar însemna o atitudine de bruscare de natură exterioară, pe când noi aşteptăm biruinţa noastră de la desăvârşirea în sufletul naţiunii, a unui proces de perfecţiune omenească.

Circulări şi Manifeste, p. 273.

O, trup svâcnind în ştreang, străpuns de gloanţe

Căpitanului

O, trup svâcnind în ştreang, străpuns de gloanţe
Pe care preoţi slujbă n-au citit.
Pe-aici s-au stins mucenicești speranţe
Ce n-au ajuns cu ruga la sfârşit...

Ci «Tatăl nostru care eşti în ceruri»...
Pădure, tu la capul lor l-ai spus
Când ramul tău ţi-l sugrumară geruri
Cu chiciura zăpezilor de sus.

Pe-aicea ieri se stinse floarea ţării
Şi astăzi trup din trupul ţării creşti
Cu veşnică speranţa primăverii,

Pădure, tu, din satul Tâncăbeşti.
Pe-aicea cot la cot legaţi cu funii
Urcară Crişti pe Dealul Căpăţânii!

Ion Tolescu

În momentul în care mânăstirile şi bisericile
nu se vor mai ruga, ţara aceasta se va prăbuşi.

Circulări şi Manifeste, p. 62.

Ritualul

I-au jurat moartea fariseii-n front,
Căci tremurau ca şoarecii-n Palat...
Perfide slugi! Cu toţi l-au condamnat
Şi au cerut sentinţă lui Pilat din Pont.

Pilat, cu drag, l-a dat în seama lor,
Spălându-şi mâinile cu viclenie.
Zburdau Caiafele de bucurie
Şi pregăteau ritualul de omor...

Cum i-a-nvăţat Estera lângă Rege
Să se omoare Şeful legionar,
Întâi, l-au sugrumat în vechea lege,

Apoi, trăgându-i glontele în ceafă,
L-au asvârlit in gropile cu var.
Călăilor le-au dat un spor de leafă...

Demetrius Leontieş

Noi ne-am încadrat în cea mai perfectă ordine şi legalitate. Pentru ca să nu ni se poată spune nimic. Dar aceasta nu va avea nici o valoare. Lozinca guvernelor va fi: "Nu vă putem distruge pentru că aţi călcat legile? Nu-i nimic, le călcăm noi şi vă distrugem! Nu vreţi să fiţi «ilegali», suntem noi «ilegali»". Încât în felul acesta am intrat într-un sistem cu adevărat talmudic: pe de o parte acuzaţi prin presă şi prin toate oficinele politice, de «ilegalitate», iar pe de altă parte, stând în cadrul perfect al legii, suntem măcinaţi prin cele mai odioase şi ilegale sisteme de către toţi reprezentanţii guvernelor şi ai statului, aflaţi în cea mai flagrantă ilegalitate.

Pentru Legionari, p. 444.

La răscrucea neamului

În clipa când te-au pironit pe cruce
S-a rupt istoria română-n două...
Cu "omul nou" începe era nouă,
Iar jertfa ta, e-a Neamului Răscruce...

Pe cei uitați în funduri de istorii
- cohorte mândre de viteji străbuni –
Sub flamura Legiunii tu-i aduni
Și-i preamărești, cu ale tale glorii...

Trecutul a-nviat din nou prin tine.
Iar tot ce-o scrie "mare" viitorul
În fapte de-adevăr, frumos și bine,

Va fi ca semnul vieții prins la sân.
Prin veacuri, te va adora poporul,
De-acuma, pân-la ultimul Român!...

Demetrius Leontieș

Viața nouă trebuie să se bazeze pe muncă și pe răsplata dreaptă a muncii. Tot ce este făptură validă în această țară trebuie să se îndrepte în mod obligatoriu în direcția muncii productive. România nu mai are nevoie nici de misiți și nici de agenți electorali. Ea are nevoie de plugari la pluguri, de muncitori în fabrici și de energii morale, capabile, în toate funcțiunile și domeniile de muncă.

Programul și caracterul general, Cluj, Ed. Cartea Românească, 1931, p. 6.

Pe-aici trecură-nchişi în camioane

Pe-aici trecură-nchişi în camioane
De scaune cu mâinile legate
Şi ochii lor la tine, Căpitane,
Cei strânşi de gât cu funii pe la spate...

Pădure, tu ce sub săcure cazi
Grumazul tău nicicând că-l încovoi,
Rugămu-ne durerii tale azi
Primească-ne la sânul ei pe noi...

C-atât de-atunci noi plânsem şi şezum
Deasupră-ne cu-altarul tău albastru,
Tu fă-le slujba crucii după cum

Lui Ştefan Vodă, Daniil Sihastru...
Pădure, tu, din care va să crească
O nouă datină mucenicească.

Ion Tolescu

Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă a camarazilor noştri să se instituie o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploatării altora. Au murit unii pentru ca să slujească poftele de îmbogăţire, de viaţă comodă şi de desfrâu ale altora?

Jurământul gradelor legionare, 1937.

Pădurea

lui Corneliu Codreanu

Pădure, tu, ce creşti în lemn tăcerea,
eternitatea ce-ai purtat pe lemn,
pe lemnul tău crucificând durerea
am încrustat cu inima un semn.

Şi urcă-n ochii mei eternitatea
când urcă-n frunze roua din pământ
eu că privesc în el singurătatea
din ochii celor care nu mai sânt.

Eu semnul Crucii-am încrustat pe-un trunchi
şi cad pădure-n faţa ta-n genunchi
la capul celor care nu mai sânt

şi lemnul tău l-îmbrăţişez şi plâng
cu frunzele cu care tu priveşti
necontenit la slăvile cereşti,

pădure, tu, din satul Tâncăbeşti!

Ion Tolescu

Linia istorică este una: aceea pe care o trăim noi. Căci noi trăim în veac.

Linia Bisericii este cu mult deasupra noastră. Către ea tindem, dar nu realizăm decât puţin. Pentru că trăim sub condamnare şi sub piatra de moară a păcatelor noastre, a lumii şi a moş-strămoşilor noştri.

Recunoaştem că suntem păcătoşi: aceasta este atitudinea legionară faţă de Biserică.

Circulare şi manifeste, p. 105.

Testamentari în vechea gardă

Pe urma ta, am cutezat în sus,
Ca rodul viu ce urcă spre lumină...
Ca iezerii-n cetatea carpatină,
Noi, crezul tău în inimi l-am depus...

Şi te-am urmat pe asprele coclauri,
Mânați de jurăminte şi de rituri;
Ca semizeii din antice mituri,
Ne-am încleştat în lupte cu balauri...

Mult n-a lipsit să te urmăm în moarte,
Când fulgerarea urei te-a răpus...
Dar vrut-a Domnul tainic să te poarte

În trupul nostru - ca să nu te piardă.
Şi peste vremuri, cerul ne-a impus
Să-ți fim testamentari în "Vechea Gardă"!...

Demetrius Leontieş

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află Monarhia. Resping Republica. În istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi. Unii s-au bucurat de onoruri şi de dragostea popoarelor până la sfârşitul vieții; altora li s-a tăiat capul. N-au fost deci toți monarhii buni. Monarhia însă a fost totdeauna bună. Nu trebuie să se confunde omul cu instituția, trăgându-se concluzii false.

Pentru Legionari, p. 426.

Recunoștință

Te-ai scoborât în iureşul duşman
Să ne ridici aripile din lut
Şi-apoi te-ai înălțat, în absolut,
Ca să ne fii de-acolo, Căpitan!...

Ne-ai învățat cum să pornim în sbor
Şi cum să facem din legende, viață...
Ai stat cu noi o scurtă dimineață
Şi-apoi te-ai dus - să fii nemuritor...

Pe înălțimi ne-ai dus, amețitoare,
Şi prin adâncuri grele de-nchisori,
Unde şi dorul de viață moare...

Nici vulturii nu s-au rotit mai sus,
Când te-am urmat - loviți de muritori
Şi am golit paharul lui Isus!...

Demetrius Leontieş

Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii creştine. Linia bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecțiunea şi sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre.

Noi, prin acțiunea noastră, prin toate faptele şi gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiți prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforțările noastre pământeşti, a ne înălța către această linie.

Pentru Legionari, p. 421.

Destinul generației de jertfă

Tu ne-ai promis, în schimbul tinereții,
O Țară ca un soare, Căpitane!
Noi am lăsat iubirile orfane
Și te-am urmat pe drumul cu profeții...

Am poposit pe prispe de-nchisoare,
Ca să urzim pe ele idealuri.
În timp ce alții petreceau la baluri,
Ne-am logodit, cu lanțuri la picioare...

Apoi, pe drumul groaznic care duce
În noaptea Sfinților Bartolomei,
Ne-am coborât în hrube fără cruce.

Așa cum ne-a fost scris cândva la soarte,
Noi ne-om hrăni, în lumea de pigmei,
Cu visurile tale și cu moarte...

Demetrius Leontieș

Dacă noi, tineretul, vom fi puși în situația tragică de a intra într-un război alături de puterile bolșevismului, împotriva celor care apără civilizația creștină, a lumii care apără bisericile de dărâmare, care apără moaștele sfinților, care apără de profanare mormintele eroilor, - declarăm pe față că vom trage toți cu revolverele în acei care ne-au dus acolo, și pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide.

Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei împotriva lui Dumnezeu.

Circulare și Manifeste, p. 98.

1940

Ce nimb e frunții tale deopotrivă,
Germanie, suind cu spada ta?
Amiaza cărei Tebe ori Ninive
Atâta gând și faptă arăta?

Destituit de Mirt, de Zeu, de Liră
Apare cântărețul ostenit,
Peanurile cărui ocoliră
A zice a ta ardere-n zenit.

Dar dreptul Vlah, oprit în șa pe coama
cununii tale-adânci de cetățui,
Ca Ramung, prințul, strânge-n el icoana
Acestei mari, a doua țări a lui.

Voi zice deci, ca Novalis, Turingii,
Coline stinse-n cel mai dulce-amurg,
În hipogeu ascunsul somn al mingii
De raze, și ierbosul Luneburg.

Voi lăuda Hanovra vibrătoare
De-acele amfori seci, suprafireşti:
Fecioarele cu mâini vindecătoare
Ori străvezii, ca nişte scumpe ceşti.

Pe tonul cel mai surd al lirei, însă,
O, Goettingen, te sun misterios,
Chilie luminând de miere strânsă,
Smerit, lui Riemann, zeul tău bărbos.

Dar semnul tău în Duh, ce clar, pe hartă,
Zugravul, defăimatul, azi a scris,
Athenă, încolăcind pe-o aspră Spartă,
Liberator, ca iedera pe tyrs!

Cu ce auguste îndestul arpegii
Vom umple spațiul de la ocean
La pietrele zgâriate, în Norvegii:
Legi tari și table geniului german?

Noi nu uităm că duhului ce-nvinge
În veacul vlah uscat ai fost și istm,
Că «iarba de omăt» a noastră-ntinge
În despletitul tău idealism;

Iar cea mai pură creştere din toate,
El, începutul, cel ce ne e tot,
Preasfântul Căpitan, cuprinde, poate,
În stratul adânc și osemântul got.

Deci slavă, Căpitane Führer, ție!
Legiunea trage verdele-i covor
Să treci în mers de altă - Alexandrie
La Darius și Împăratul Por.

Ion Barbu

Caracteristica timpului nostru:

Ne ocupăm cu lupta dintre noi şi alţi oameni, nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firei noastre pământeşti; ne preocupăm şi ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva diavolului şi păcatului.

Toţi oamenii mari ai lumii de ieri şi de azi: Napoleon, Mussolini, Hitler etc., sunt preocupaţi mai mult de aceste biruinţe.

Mişcarea legionară face excepţie, ocupându-se, dar insuficient, şi de biruinţa creştină în om, în vederea mântuirii lui.

Însemnări de la Jilava, p. 51.

Căpitanul vostru

Gândind la tot ce ne-a fost dat să fie
În viaţa asta plină de răscruci,
Noi parte am avut numai de cruci,
Iar nu de pace şi de bucurie...

Un glas însă ne mustră suveran:
"Oricât de mult şi greu aţi suferit,
Păharul meu voi încă n-aţi golit!"
Aşa grăi al vostru Căpitan...

Din harul său voi m-aţi împărtăşit
La bătrâneţe, cu atâta soare...
Şi din iubirea lui, voi m-aţi iubit

În ceasuri de alean şi desperare...
De-o fi să ies cândva din închisoare,
Nu voi uita de fapta voastră mare!...

Karl Haushofer

(Traducere liberă de **Demetrius Leontieş**. Poezia a fost scrisă în lagărul de concentrare din Dachau de prof. univ. Karl Haushofer, fost preşedinte al Academiei Germane.)

În cei 16 ani de luptă, în cele mai grele şi mai primejdioase clipe, am citit la 12 noaptea, timp de 42 de nopți, Paraclisul Maicii Domnului. Am mai citit în timpul prigoanei, purtând-o tot timpul la mine, cărticica de rugăciuni a Sfântului Anton de Padova.

Circulara 147.

Intimitate

Mi-e sufletul un vast pustiu, în care
S-au risipit dumbrăvi de visuri pure
Cum mor strivite frunzele-n cărare
Când intră toamna galbenă-n pădure.

Mai am un crâng, unde o stea albastră
A picurat o lacrimă de sânge
În noaptea aceea grea dintr-un noiembrie
Şi arde-ncet, că nu se poate stinge.

Mai am ascuns, cu rană lângă rană,
Un vis fugar, frumos ca-ntâia oară;
În ochii lui ceva din focul sacru
Mai stăruie şi nu-i dă rând să moară.

L-am îngropat aci în noaptea asta
Şi-am plâns amar. A curs apoi tăcere
S-acopere solemna lui hodină
Cu aripi de azur, pân' la-Înviere

Virgil Mateiaş

Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănțuire de argumente, ci o "trăire". După cum cineva nu este creştin dacă "cunoaşte" şi "înțelege" Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viață afirmate de ea, dacă o "trăieşte".

Pentru Legionari, p. 320.

Umbra ta, Căpitane!

Căzură paşii umbrei grei
Sub crucea nopții Sfântului Andrei

Şi peste tine şapte tone-au pus,
Să nu te fure, au spus, ca pe Isus.

De-atunci din noi cu fiece mormânt
Se-nalță-n vreme munții fremătând;

Din noi şi pruncii legănați la sân
Ca frunza-n creanga codrului bătrân,

Ca freamătul pădurilor adânci
Inima ta se-nalță-n noi de-atunci...

De-atunci cu umbra ta în noi străbate
Lumina morții tale-ngemănate

Cu busuiocul sfânt de la icoane
Mireasma jertfei tale, Căpitane!

Ion Tolescu

Toți tinerii din țara aceasta să știe că urmând calea credinței martirilor vor birui și vor învia cu neamul lor împotriva tuturor asupritorilor, uneltirilor și loviturilor (...). Credința legionară va înflori mai mândră și mai biruitoare cu fiecare strop de sânge mai mult pe care-l vom da senin și cu sufletul plin de bucurie, până când neamul biruitor prin Legiune va învia și va condamna pentru veșnicie pe toți călăii noștri. Așadar sângele martirilor împarte o lume în două: cei care vor primi osânda și blestemul veșniciei și cei ce mîine vor birui în slava și binecuvântarea neamului lor.

București, 20 februarie 1937.

Atributele Căpitanului

Ne-nfricat și viteaz luptător
pentru Neam și Credință...
Far peste timp, izvor de biruință...
Blând ca un miel, visător...

Stăvilar al mocirloaselor valuri...
Punte de-oțel peste-oceane-n furtună...
Iubitor de glie străbună...
Stegar de mari idealuri...

Apărător al celui sărac...
Înnoitor în suflet și gândire...
Martir umilit peste fire,...
Erou și profet peste veac...

Floare gingașă răpusă de spini...
Sabie temută de mișei și de hoți...
Semn de-ntrebare pentru netoți...
Ochi de arhanghel, divini...

Speranță, altar, rumenă pâine...
Vis înaripat, vultur emblematic...
Lumină lină pe un cer furtunatic...
Făuritor al României de mâine...

Eugen Bălașa

Voiesc să iasă din mintea legionarilor că a-şi plăti prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva ruşinos. Nu. Este ceva sfânt, pentru că restabileşte o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desfiinţat.

Circulare şi Manifeste, p. 29.

A zecea comemorare (1948)

Trecut-a o decadă peste Ţară,
De când te-au strangulat la Tâncăbeşti.
Te-au alungat din cărţi şi din poveşti,
Să şteargă mărturia legionară.

Dar noi, cu valuri noi de sânge-am scris,
Legendele-ţi în lupta subterană.
Martiriul tău ne-a fost balsam pe rană
Şi groază pentru cei ce te-au ucis.

Trecut-am prin rafale de prigoane,
Urcând Negoii duri de suferinţi
Şi străbătând păduri cu lighioane.

Prin hâda mlaştină a desperării,
Noi ne-am târât, cu crezul tău în dinţi
Şi l-am salvat - pentru salvarea Ţării!

Demetrius Leontieş

Împotriva dezordinilor şi mişcărilor de mase pe care numai inamicii acestei patrii le pregătesc şi le doresc, mişcarea noastră nu este una de desnădejde şi revoltă, ci este un imn cântat încrederii în puterile noastre şi în vitalitatea neamului nostru, este marşul disciplinat înainte al unei organizaţii sănătoase şi stăpână pe sine.

Programul şi caracterul general, Cluj, Ed. Cartea Românească, 1931, p. 14.

A douăzecea comemorare (1958)

S-au scurs acuma douăzeci de ani
De când te-au ştrangulat ca în Scripturi,
O şleahtă de străine stârpituri,
Cum le-a fost dat şi altor Căpitani...

Te-au omorât, să nu te vadă iară,
Cum le încurci trădarea, cu lumina...
Adeveritu-s-a Profetul din Dobrina:
"Azi stăpâneşte Anti-Cristu-n Ţară!"

Noi am urcat în munţi, cum ne-ai fost spus,
Să apărăm hotarul strămoşesc,
Până trădări şi tancuri ne-au răpus.

Tu însă creşti, prin morţii legionari
Ce au sfinţit pământul românesc
Şi sunt şi ei, prin tine, legendari...

Demetrius Leontieş

Situația lamentabilă și degradantă a țării de după război trebuie să înceteze prin desființarea definitivă a mentalității politicianismului corupt și incapabil. Această mentalitate bazată pe satisfacerea intereselor personale a dus la exploatarea poporului român și la politica de veșnică capitulare a intereselor noastre naționale în fața străinilor.

Duhul nou trebuie să se înstăpânească pretutindeni: el cere politică de mândrie și demnitate românească; el cere voluntară și nobilă renunțare a fiecăruia în fața intereselor patriei care sângerează.

Programul și caracterul general, Cluj, Ed. Cartea Românească, 1931, p. 5.

Lumina

Lui Corneliu Zelea Codreanu, la un pătrar de veac de la jertfă, și celor ce odihnesc laolaltă cu el, acum nu se știe unde, uciși o dată la Tâncăbești și a doua oară în Valea Piersicilor, lângă fortul Jilava

Semnul vrerii tale,
chezășia vremii de mâine
le-ai zămislit într-o noapte de Sântandrei
când pentru prima oară
știreangul a deschis floare!
Floare albastră -
floarea cerului,
floarea iertării.

Glia te-a primit înapoi
în sânu-i rece,
să-i dai căldura și dragostea
tinereții făr' de bătrânețe.

De atunci,
floarea piersicului e mai mirositoare
și fructul mai plin.

De atunci,
celulele Jilavei sunt mai calde
şi pumnul paznicului mai stângaci.

De atunci,
peste Valea Piersicilor în durere
odihneşte Lumina.

Iar în fiecare noapte de Sântandrei
o floare albastră
scutură treisprezece petale
peste răni ce nu se vindecă încă...

Dumitru Bacu

Priviți-i drept în ochi pe toți tiranii voştri. Îndurați cu resemnare orice lovitură, suportați orice chin, căci jertfa noastră a tuturora, va fi temelia de fier, de trupuri frânte şi de suflete chinuite, a biruinței.

Acei ce vor cădea dintre voi, vor avea nume şi morminte de eroi.

Iar cei ce ne vor ucide, vor purta nume de trădători şi vor fi blestemați din neam în neam.

Din ***Cuvântul Căpitanului***
la a 10-a aniversare a Mişcării.

A treizecea comemorare (1968)

S-au scurs treizeci de ani de când te-ai stins
Alături de Decemviri şi Nicadori.
V-aţi deslegat de lut, triumfători,
Prin moarte, moartea însăşi aţi învins!

Ursit-a Cerul să pieriţi prin ei
Şi să ajungă Neamu-n închisoare,
Să ştim, peste decenii, cât de mare
A fost statura voastră-ntre pigmei!

O, cine-i va opri să se răzbune,
De-o fi ca sclavii mâine să se scoale
Şi să mi-i strângă-n braţele nebune!

Când s-or urni şi ţâncii în popor
Şi s-or porni şi morţii la răscoale,
Ferească Domnul de judeţul lor!

Demetrius Leontieş

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceeaşi faptă de risipă şi de lux.

Chemaţi sufletul neamului la o viaţă nouă. Nu căutaţi succesele electorale dacă ele nu înseamnă în acelaşi timp biruinţa forţelor organizate ale sufletului înoit.

Cărticica Şefului de Cuib, p. 111.

Noi ne-am sculat să înflorim o țară

(fragment)

Noi ne-am sculat să înflorim o Țară,
Să-i dăm onoare, pâine şi cuvânt,
Să-i răzbunăm trădările de veacuri
Şi să-i aşternem harta pe pământ.

Când ne striga bolnava Europă
Cu aripile frânte-n Pirinei,
Pocalele trădării de la Ialta
Ne răstigneau pe graniţele ei.

Am dăinuit sublim pentru înviere
Avânturile noastre tinereşti
Şi-am înfruntat cu ochii limpezi Răul
Pe tot cuprinsul firii omeneşti.

Acei cu care-mi înfrăţisem gândul
Din Ţară de din vale de Negoi,
S-au dus demult şi umblu trist şi singur
Cum tot umbla prin mine un strigoi.

Şi ei şi toţi, cu Cel ce sta în frunte
Au poposit în celălalt hotar
Ca să aducă Cerului prinosul
Şi neamului un prea cucernic dar.

Pe prispa veşniciei Căpitanul
Îşi strânge-n pâlcuri albe neamul său,
Cu Ceru-n ochi şi gloanţele în carne
Ion Moţa s-a topit în Dumnezeu.

S-au măcinat în suferinţă pentru
Restaurarea omului pe glob...
Cu sângele curgându-ne prin zdrenţe
Călcăm cântând pe soarta lui de rob.

Dar oameni răi, aci şi pretutindeni
Urăsc ce noi iubim şi apărăm;
Cu sufletul ca negrul din cărbune,
Iubesc ce noi respingem şi scuipăm.

Mă ispitesc viclean cu vorbe blânde
Cum, unde, când l-am cunoscut pe Crist
Şi dacă nu-s dispus la o vânzare
Că numai astfel pot să mai exist.

Da, ...n-avem loc în biata noastră Ţară
De-un pumn de vagabonzi de pe maidan,
Că noi gândim pe-ntinderi mari de veacuri,
Iar ei în perspectiva de golan.

A mai trecut un an şi prin celule
Zac oameni buni şi mor pe aşteptări
Cu mâna dusă pentru semnul crucii
Şi ochii răzimaţi pe depărtări.

Virgil Mateiaş

Statul nou presupune, în primul rând şi ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un stat nou cu oameni vechi nu se poate concepe. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul naţiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de nici un folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Cărticica Şefului de Cuib, p. 65.

Clipă de clipă

Clipă de clipă
Atlanticu-şi face aripă
Gata să sboare
Spre-nălţimi solare...

Clipă de clipă,
Cine aleargă peste oceane,
Peste gheţari,
Peste fiorduri
Prin suduri,
Norduri?

Cine cuprinde întreg văzduhul?

Cine aleargă peste oceane
Dacă nu... vrerile tale de ieri, Căpitane?!...

Al. Silistreanu

...minorităţile conlocuitoare în România urmează să se bucure de toate drepturile, în măsura loialităţii de care vor da dovadă faţă de statul român.

Simpatia naturală faţă de ţările lor de baştină nu poate fi socotită nici ca o lipsă de loialitate şi nici ca un pericol pentru statul român.

Ele trebuie să se bucure aici de aceleaşi drepturi şi de acelaşi tratament pe care noi dorim să-l aibă românii aflători în statele naţiunilor respective.

Programul şi caracterul general, Cluj, Ed. Cartea Românească, 1931, pp. 9-10.

Căpitanul

Cuvintele lui spărgeau adâncuri, luminau creste;
Apariţia sa a fost aprigă şi vijelioasă...
Privea spre cer cu picioarele înfipte în istorie,
Împodobind veacul cu harul său.
Taina cerului ni l-a dat, dar vremea l-a duşmănit.
A scoborât din codri, înălţând un steag pentru cei drepţi.
Năpraznic, dar şi senin, lucrarea i-a fost binecuvântată.
Un puţ cu ciutură de aur din care furii nu pot bea...
Lumina lui a fulgerat pentru cei ce pot vedea!

Petru C. Baciu

Mâine, pe deasupra tuturor suferinţelor, a loviturilor, a ameninţărilor şi chiar a morţii, vom învia.

Şi ne vom întâlni cu atâta drag, povestindu-ne calvarul, toţi cei care ne-am împărtăşit din voia lui Dumnezeu, cu ei. Ne vom minuna de măreţia biruinţei şi vom râde scârbiţi de laşitatea şi nimicnicia celor care ne prigonesc şi ne lovesc astăzi.

De-a lungul luptelor şi în mijlocul tuturor loviturilor rămân mereu cu aceeaşi nestrămutată credinţă, că vom învia, biruind în numele Mântuitorului nostru Isus Hristos şi al Neamului românesc.

Circulări şi Manifeste, p. 35.

Închinare

Când te-au ucis, parcă eram nebun,
În stare să dărâm tot universul...
La urmă, îmi rămase numai versul,
Cu strofele de foc, să te răsbun!...

Primeşte-acest prinos de-aniversare,
În semn că de copil te-am preamărit,
Purtându-te în suflet ca pe-un mit,
Din care m-am nutrit şi-am crescut tare...

Acum, la şaptezeci şi cinci de ani,
De când ai apărut să dai lumină,
Arhanghel între Domni şi Căpitani,

Tu creşti cu fiecare primăvară
Şi-aduci speranţă nouă şi senină
În visurile robilor din ţară...

Demetrius Leontieş

Întâi să ne cunoaştem şi să ne îndreptăm păcatele noastre şi pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu de a ne ocupa şi de ale altora.

Pentru Legionari, p. 187.

De-a pururea prezent

Nu ai fost soarele de-acum apus
În noaptea sumbră când te-au ştrangulat.
Deşi plecat de veci, n-ai fost uitat,
Ca toţi ce-au fost cândva şi astăzi nu-s...

Ci eşti prin noi de-a pururea prezent,
Ca şi Isus în stropii de aghiasmă,
Veghezi cu sfinţii din catapeteasmă,
Să nu ne îndoim nici un moment.

Te vor cânta ca apele-n maree,
În du-te vino, mii de generaţii
Şi s-or uimi de vrerea-ţi prometee.

S-or naşte genii să te preamăreoscă
În monumente de mirifice creaţii,
Sublimă epopee românească!

Demetrius Leontieş

Un neam trăieşte în veşnicie prin concepţia, onoarea şi cultura lui. De aceea conducătorii naţiilor trebuie să judece şi să acţioneze nu numai după interesele fizice sau materiale ale neamului, ci ţinând seama de linia lui de onoare istorică, de interesele eterne.

Prin urmare nu pâine cu orice preţ, ci onoare cu orice preţ.

Pentru Legionari, p. 424.

Înainte, cu testamentul Căpitanului!

Prin marea bântuită de furtuni,
Nu ştim de vom ajunge la liman,
Căci l-am pierdut în zori pe Căpitan
Şi au pierit in valuri cei mai buni...

Dar vom plini un dram din "Testament"
Ce ni l-a scris pe foi de veşnicie,
Ca să-l predăm urmaşilor, solie
Şi să rămâie ţării, fundament.

Ca alte generaţii, după noi,
Să puie pe el piatră peste piatră
Şi să zidească cuibul de eroi,

Sub steagul său, prin jertfă miruit,
În care Neamul să-şi găsească vatră
Şi marele destin ce i-a dorit...

Demetrius Leontieş

În ceea ce priveşte teoria sacrificiului, şi eu sunt unul dintre cei care o admit, însă, voi afirma aici un principiu imutabil: nici dumneavoastră şi nici nimeni altul nu are dreptul să facă apel la banul sărac al omului cinstit până când nu va fi adus înapoi în visteria statului cel din urmă ban furat de tâlharii care au jăcmănit această țară.

Cărticica Şefului de Cuib, pp. 100-101.

Te sădim

Noi toți am fi dorit să fim cu tine
În noaptea blestemată de Brumar.
Dar am rămas cu steagul pe Calvar,
Să se-mplinească vrerile divine...

Ca să răspundă ucigaşii-odată,
În numele poporului român;
Şi mamele, cu pruncii lor la sân,
Aşteaptă încă dreapta judecată!...

Te-am însoțit pe drumul legendar,
De la Dobrina pân' la Tâncăbești.
De-acum purtăm potirul legionar

Prin țări îndepărtate şi străine,
Să te sădim în lume şi să creşti
În rodul măreților de mâine!...

Demetrius Leontieş

Dogma legionară ne spune: cantitatea de jertfă făcută determină victoria. Gloria noastră este gloria jertfei pe care o facem.

Cărticica Şefului de Cuib, p. 68.

Peste timp şi locuri

Acuma nu mai urci şi nu mai cazi,
Nu te ascunzi de poteraşi prin munţi,
Nu-ţi sună glas de-aramă, nu te-ncrunţi,
Nu te mai strânge ştreangul de grumazi...

Destinul nu e greu când ştii că mori
Ca să renaşti din moarte ca un soare...
Priveşti senin, cătuşe şi zăvoare,
Ce-ai frânt în viaţă de atâtea ori...

Tu stai de-acuma peste timp şi locuri,
Desprins de judecată şi călăi.
Nu mai porţi steagul prin baraj de focuri.

Nu te ating nici gloanţe, nici trădări.
De-acuma luptă ucenicii tăi,
Să-ţi poarte duhul peste mări şi ţări!...

Demetrius Leontieş

Când am terminat evangheliile, am înțeles că stau aici în închisoare din voia lui Dumnezeu; că deşi n-am nici o vină sub latură juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credința.

Însemnări de la Jilava, p. 48.

Orcanul de lumină

Sămânța îngropată-n Tâncăbeşti
Rodeşte astăzi peste tot pământul.
Divin s-a înălțat din morți, Cuvântul,
Ce-a fost ucis de brațe românești!...

L-au sugrumat în ceas de nebunie,
Crezând că va pieri în bietul lut,
Cel care-a fost cuvânt de început
Şi cuget românesc în veşnicie...

N-ajunse ura celor ce-au lovit
În fruntea năsdrăvană şi senină,
Să-l nimicească-n basme şi în mit!

N-ajunse toată umbra pământească
Să-ntunece orcanul de lumină
Ce inundase vatra românească!...

Demetrius Leontieş

Vom merge pe linia legilor țării, neprovocând, ocolind orice provocare, nerăspunzând la nici o provocare.

Pentru Legionari, p. 291.

A Cornelio Zelea Codreanu

Noche robó el silencio de la aurora
al triste mar, sepulcro de los peces,
por ti no más, Cornelio desdichado.
Grande fué tu destino inacabado,
prendido en el perfil de la agonia
tremenda y firme de tu Dios llorado

Rumania siente la perdida estela,
su rosa de los aires, su esperanza,
quemanda al fuego de tu misma sangre.

Capitán, mi palabra se resiste
a dar cauce a la gloria del silencio
fecundo y triste de tu vida ausente.

Quiero en las horas proclamar tu nombre
al oscuro jurado de los vientos,
al camíno sin lenguas de los nautas.

Al Señor, Dios eterno de los rumbos;
al lecho de los rios, al sendero
múltiple y guerrero de los ángeles:
En nombre de tu tierra redimida.

Se ha perdido la nota de los astros;
canta, gloriosa ya, la tierra toda
tu esplendente y altisima presencia.

Los hombres olvidaron tu palabra;
ya no quieren tu voz enardecida,
y esconden en las rocas tu mirada:

Volvieron al arado y a las rosas,
en un mudo cortejo, las espadas.

Lozana vida que a la luna asoma,
entre un canto de lirios olvidados
a la luz estelar de las auroras.

Carne con voz de estrellas vengadoras,
claros paisajes, que al amor robados,
violencias lloran del honor cumplido.

Es el fin del recuerdo y la nostalgia,
la muerte de los hombres, sin sentido,
al trágico nacer de la esperanza.

¿Por qué no el mundo se estremece y vibra?
¿Por qué lloran los pinos de los montes,
los álamos del valle, y las encinas
la amargura solemne de los bosques?

¿Por qué del cauce beberán las aquas
la liturgia sagrada de las piedras
rescatada en alegre epifania?

Es que el sér ha crecido en sus entrañas
con fuerza y voluntad de dar al mundo
el pulso medular de las montañas

¡Oh vida redimida en las alturas,
firmaza y gloria con la muerte halladas
y en lápida celeste ya dormidas!

¡Oh sombras en la noche iluminadas
con luz de estrellas que sembró el silencio
en las sierras, en los mares y en los cielos!

Ocúltanos con tu cumplido verbo,
Señor, las nubes y los astros rojos,
memoria bienandada de su dduelo.

Enciéndenos las venas con tu fuego;
da a los muertos la gloria de tu vida
y a los vivos la muerte de tu ausencia.

Da tu sed a la entraña de las aguas,
y tu voz a los hombres de la tierra,
y tu olvido al camino de la espera

Y asi, Señor, ardiente y peregrino,
en la tumba del surco estremecido
buscó reposo y vió, desconocido,
memoria y muerte: singular destino

¿Por qué lloran los pinos de los montes,
los álamos del valle y las encinas
la amargura solemne de los bosques?

El sér que ha muerto, en las montañas yace.
Paz al silencio de la nieve yerta;
olvido y sombra que en nosotros nace,
y hoguera y gozo de venganza cierta.

Alberto Crespo

Un popor nu se conduce prin el însuşi, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuţi din sânul său cu anumite aptitudini şi specialităţi.

După cum albinele îşi cresc "regina", tot astfel un popor trebuie să-şi crească elita lui.

La fel mulţimea, în nevoile ei, apelează la elita ei, la înţelepţii statului.

Pentru Legionari, p. 415.

Am vrea să vă iertăm dar nu se poate

(fragment)

O, voi purtaţi din începuturi vina:
Când la semnalul lui Codreanu din Dobrina,
voi aţi răspuns cu silnicie,
teroare,
închisori şi cruci legionare...

Din mii de trupuri schingiuite,
din miile de gropi ce ne-aţi săpat,
privim cum Domnul v-a bătut pe fiecare
şi vă iertăm
de tot ce-am îndurat.
Că ne-aţi bătut la tălpi ca pe pungaşi,
că ne-aţi purtat în lanţuri ţara-ntreagă,
că ne-aţi închis alături de ocnaşi...
Şi fiindcă-am vrut salvarea Ţării,
ne-aţi pus la zid,
ne-aţi umilit
şi ne-aţi ucis,
noi vă iertăm, căci poate
aşa fusese scris...

Dar pentru groapa ce-aţi deschis-o Ţării,
pentru trădarea şi-umilirea-atâtor gloate,
am vrea să vă iertăm...
Dar nu se poate!

Demetrius Leontieş

Nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile şi să-i jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh neostenit: Patria - pe care n-o iubesc; Dumnezeu în care nu cred; Biserica în care nu intră niciodată, sau Armata - pe care o trimit la război cu braţele goale. Acestea sunt realităţi care nu pot constitui embleme pentru escrocherie politică în mâna unor scamatori imorali.

Pentru legionari, p. 24.

Imn morţilor

Morminte dragi, lumină vie,
sporite-ntruna an de an,
noi v-auzim curgând sub glie
ca un şuvoi subpământean.
Aţi luminat cu jertfe sfinte
pământul până-n temelii,
că ţara arde de morminte
cum arde cerul de făclii.

Ascunse-n lut ca o comoară,
morminte vechi, morminte noi,
de vi se pierde urma-n ţară,
v-o regăsim mereu în noi.
De vi s-au smuls şi flori, şi cruce,
şi dacă locul nu vi-l ştim,
tot gândul nostru-n el v-aduce
îngenunchieri de heruvim.

Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane,
morţi sfinţi în lupte şi furtuni,
noi ne-am făcut din voi icoane
şi vă purtăm pe frunţi - cununi.
Nu plângem lacrimă de sânge,
ci ne mândrim cu-atâţi eroi.
Nu, neamul nostru nu vă plânge,
ci se cuminecă prin voi.

Radu Gyr

Adu-ți aminte, Doamne, de toți ai mei. Primește-i sub scutul Tău. Iartă-i și odihnește-i în pace. Celor vii dă-le tărie și biruință asupra potrivnicilor, ca România legionară să înflorească și să se apropie de Tine, Doamne al neamului nostru românesc, întru nădejdea învierii lui, Amin!

Însemnări de la Jilava, p. 42.

Cuprins

Predoslovie 5
Notă asupra ediției 7
Radu Gyr: *Mormântul Căpitanului* 9
Aron Cotruș: *Țara* 12
Viorica Lăzărescu: *Închinare* 28
A.G. Delafantanele: *Haiducesc* 30
Valeriu Cârdu: *Zări verzi* 32
Aron Cotruș: *Corabia verde* 34
Demetrius Leontieș: *Nunta neamului* 37
Demetrius Leontieș: *Profeția din Dobrina* 39
Demetrius Leontieș: *Refugiul pe Rarău* 41
Demetrius Leontieș: *Tabăra de pe Rarău* 43
Ion Tolescu: *Așa ți-au frânt grumazul, cu odgon* 45
Lucian Blaga: *Noemvrie* 47
Tudor Arghezi: *Fătfrumos* 49
Ion Tolescu: *O, trup svâcnind în știreang, străpuns de gloanțe* 54
Demetrius Leontieș: *Ritualul* 56
Demetrius Leontieș: *La răscrucea neamului* 58
Ion Tolescu: *Pe-aici trecură-nchiși în camioane* 60
Ion Tolescu: *Pădurea* 62
Demetrius Leontieș: *Testamentari în vechea gardă* 64
Demetrius Leontieș: *Recunoștință* 66
Demetrius Leontieș: *Destinul generației de jertfă* 68
Ion Barbu: *1940* 70
Karl Haushofer: *Căpitanul vostru* 73
Virgil Mateiaș: *Intimitate* 75
Ion Tolescu: *Umbra ta, Căpitane!* 77
Eugen Bălașa: *Atributele Căpitanului* 79

Demetrius Leontieş: *A zecea comemorare (1948)* 81
Demetrius Leontieş: *A douăzecea comemorare (1958)* 83
Dumitru Bacu: *Lumina* 85
Demetrius Leontieş: *A treizecea comemorare (1968)* 88
Virgil Mateiaş: *Noi ne-am sculat să înflorim o ţară* 90
Al. Silistreanu: *Clipă de clipă* 93
Petru C. Baciu: *Căpitanul* 95
Demetrius Leontieş: *Închinare* 97
Demetrius Leontieş: *De-a pururea prezent* 99
Demetrius Leontieş: *Înainte, cu testamentul Căpitanului!* 101
Demetrius Leontieş: *Te sădim* 103
Demetrius Leontieş: *Peste timp şi locuri* 105
Demetrius Leontieş: *Orcanul de lumină* 107
Alberto Crespo: *A Cornelio Zelea Codreanu* 109
Demetrius Leontieş: *Am vrea să vă iertăm dar nu se poate* 113
Radu Gyr: Imn morţilor 115

ÎN ATENȚIA
librarilor şi vânzătorilor cu amănuntul

Contravaloarea timbrului literar
imprimată pe cărțile Editurii IMAGO
se varsă în contul Uniunii Scriitorilor
din România, nr. 45101032 la B.C.R.,
Filiala Sectorul 1, Bucureşti

Acest volum poate fi comandat la telefon: 069-562012

EDITURA IMAGO

Str. Fabricii, nr. 20, 2400 SIBIU
Tel.: 069.421.348; 092.569.769

Bun de tipar: 28.02.1999. Coli tipo: 7,5
Format: 16/61 x 86

EDITURA
IMAGO
SIBIU, 1999

ISBN 973-9213-50-2